

Комірна Є. В.,

доцент кафедри романських мов

Київського національного лінгвістичного університету

ФОНОСТИЛІСТИЧНІ ОЗНАКИ ДИСКУРСУ ГОЛОВНОГО ГЕРОЯ В РОМАНІ Ж. ГОДБУ «ПРИВІТ, ГАЛАРНО!»

Анотація. Статтю присвячено аналізу фоностилестичних ознак дискурсу головного героя роману Франсуа Галарно. Будь-який написаний текст передбачає усну інтерпретацію. Оралізація написаного тексту залежить від фоностилестичних засобів кодування, закладених автором. Фоностилестичний аналіз, за П. Леоном, має включати індикатори та сигнали дискурсу героїв. Фоностилестичні індикатори (*indices*) мовлення, які вказують на вік, стать, настрій, походження героя, вважаються несвідомими. Водночас можна помітити сигнали (*signaux*), тобто свідомі, навмисні, які вживаються в мовленнєвому повідомленні, щоб вразити співрозмовника. Традиційно фоностилестичне дослідження торкалося лише сигналів. Утім розвиток соціолінгвістики розширив поле досліджень і відкрив шлях до вивчення ознак, які хоч і вважаються несвідомими, але можуть бути інтерпретованими як такі, що впливають на сприймання доповідача (відправника інформації). Щодо індикаторів, то в певній ситуації вони можуть бути інтерпретовані як сигнали. Основним індикатором дискурсу головного героя є слова релігійного значення, які він уживає або в лайливому значенні, або як слово-супровід *stie*, яким він завершує речення. Цей індикатор виконує функцію сигналу, сприяючи відтворенню образу героя та надаючи йому певні риси. Психоемоційний стан героя, його іронія та сарказм у тому числі щодо нього самого лінгвістично передаються за допомогою образної лексики, порівнянь, його міркування, мрії, погляди на життя – за допомогою складних речень, питальних речень, якими він окреслює поле своїх інтересів; важливість певних слів, листа брата, адресованого йому, газетні об'яви, рецепти страв, меню, а також англіцизмів, які є невід'ємною рисою герою, – усі ці ознаки, які мають вагоме значення для відтворення світу героя, передаються графічно курсивом; герой утворює нове слово *vécrite*, яке для нього має екзистенційне значення, а саме жити, щоб писати; слово DOMINER із наведеним переліком прикладів його вживання, надруковане великими літерами, а отже, має бути озвученим із застосуванням фонетичних виразних засобів (логічного наголосу, силабічної вимови, інтонації).

Ключові слова: фоностилестична ознака, фоностилестичний індикатор, фоностилестичний сигнал, фоностилестичне кодування.

Постановка проблеми. Питання засобів фоностилестичного кодування письмового тексту привертають увагу лінгвістів і письменників у середині ХХ століття. Від того часу підходи до аналізу зазнали значних змін, які відображено в різних моделях: Ш. Балі, який витягнув стилістику з літературного кола і став окреслювати поняття стилю, вивчаючи форми мови, які функціонують у ньому [1]; М. Грамон, який надає перевагу звуковому символізму в моделі імпресивної фонетики [2]; Н. Трубецький, засновник Празької фонологічної школи разом

зі своїми послідовниками функціональної лінгвістики, який пропонує термін фоностилестики, з якої вилучає вивчення експресивних засобів [3]; модель Р. Якобсона, яка зазнала критики щодо наведених ним функцій вербальної комунікації, з яких пропонувані ним функції є варіантом референтної функції [4]. П. Леон розвинув фоностилестичну модель М. Ріффатера, який пропонує розглядати повідомлення як результат функцій, пов'язаних із доповідачем, з іншого боку – з тими функціями, які пов'язані з рецептором повідомлення [5].

Функції, пов'язані з рецептором, П. Леон називає ідентифікаційними функціями [6, с. 21]. Вони навіть без відома доповідача характеризують саме його. П. Леон пропонує поділяти такі функції на семіотичні індикатори, пов'язані з фізіологічним або психологічним станом, указуючи на емоції та характер доповідача, і на лінгвістичні, які вказують на діалектичну або соціологічну конотацію доповідача. Функції, які походять від свідомої волі доповідача вразити рецептора, П. Леон називає імпресивними [6, с. 21]. Вони складаються зі стилістичними сигналами, позначаючи ставлення, яке проявляється згідно з певними обставинами: статусом рецептора, соціальним контекстом, професійною діяльністю доповідача. На думку П. Леона, сигнали добре кодовані в мові, тому легше підлягають декодуванню, ніж індикатори, які несуть велику частку суб'єктивної інтерпретації з боку рецептора. П. Леон вважає за необхідність включати до фоностилестичної моделі наслідки, які проявляються в реакціях рецептора, навіть якщо доповідач і не мав наміру змусити того плакати, сміятися, посміхатися тощо. Також, на його думку, необхідно включати до моделі акцент і настрої доповідача, незалежно від того свідомий він чи несвідомий. Таким чином, модель, запропонована П. Леоном, вирішує проблему Н. Трубецького, який уважав складною проблему аналізу фоностилестичних засобів, що передають реальний стан доповідача чи той, за кого він себе видає [6, с. 22]. У певний момент фоностилестична ознака перестає бути індикатором і перетворюється на сигнал. П. Леон висловлює думку з приводу того, що вплив завжди має місце, незалежно від того спричинений він реальною емоцією або прихованою. Психопатологічні дефекти, несвідомі для доповідача, можуть бути інтерпретовані залежно від певної комунікативної ситуації, морального, соціального, інтелектуального статусу співрозмовника. Отже, проблема визначення індикаторів і сигналів, на нашу думку, може бути проаналізована на матеріалі роману Жака Годбу «Привіт, Галарно!» Цей роман посідає особливе місце у творчості автора й має певною мірою сповідальний характер, де автор словами головного героя передає своє ставлення до суспільства, сім'ї, людей свого часу. Вивчення засобів кодування розмовного дискурсу в письмових творах сприятиме відтворенню більш цілісного образу героя, розумінню логіки

його вчинків, мотивації дій, стосунків з оточуючим його суспільством. Результати досліджень декодування засобів розмовного стилю в написаному творі слугуватимуть створенню спецкурсу з фоностилістики на лінгвістичних факультетах вищих навчальних закладів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій довів, що цей роман, написаний у середині 60-х років ХХ століття, потребує сучасного погляду особливо з погляду фоностилістики, адже він написаний у період значних соціальних змін, які відображено в мові. Виникла певна дистанція між лінгвістичними дослідженнями, які мали місце в той період, коли вийшов роман. Серед значимих досліджень, присвячених творчості Жака Годбу, є докторська дисертація Івона Бельмара (Yvon Bellemare), яка присвячена техніці написання романів Жаком Годбу [7]. Предметом дослідження цієї дисертації є техніка передачі часового простору романів і розірвана хронологія, персонажі, яким відведена певна роль у романі, та їхні стосунки, еволюція наративного стилю Ж. Годбу. Серед авторів есе, присвячених творам Ж. Годбу, можна виділити Александра Лазарідеса (Alexandre Lazaridès), який торкався аналізу засобів відтворення образності в романі [8].

Метою статті є дослідження кодування фоностилістичних рис дискурсу головного героя роману Жака Годбу «Привіт, Галарно!», індикаторів і сигналів засобами писемного стилю.

Виклад основного матеріалу. Роман Ж. Годбу «Привіт, Галарно!» написаний у 60-х роках, коли в соціально-політичному житті Квебеку, у якому сам автор брав активну участь, відбувалися значні зміни. Роман вийшов у 1967 році у видавництві *Seuil* під час Тихої революції (Quiet Revolution) [9].

Головний герой роману – Франсуа Галарно, 25-річний продавець хот-догів і водночас філософ, який прагне стати письменником. Він вважає важливим своє місце роботи, адже, на його думку, його крамниця є своєрідним форпостом на кордоні зі США, де американські туристи вперше стикаються з представниками франкомовного середовища, серед яких, безумовно, він є першим квебекцем, носієм французької мови (je dois être leur premier Québécois, leur premier *native*). Мета американських туристів – відвідати гарну провінцію, відчути різницю та, на думку героя, перевірити свої знання французької, якої вони навчилися в школі.

За П. Леоном, коли автор хоче передати регіональний чи місцевий акцент, емоційний стан героїв, їхнє екскламативне мовлення, зарозумілість, він насправді має дуже бідну систему засобів кодування, яку має писемне мовлення. Проте ритм та інтонація, краще кодовані, на думку П. Леона, але ще не дуже досконало щодо того, що промовляється [6, с. 29]. П. Леон пропонує встановити типологію письмових текстів відповідно до їх ступеня оралізації. З одного боку, від ілюзії мовлення, з іншого – від роботи над мовою. У першому випадку автор застосовує морфологічні та графічні металінгвістичні засоби, щоб передати манеру висловлювання персонажа. У другому випадку автор працює над субстанцією та формою висловлювання шляхом підбору звуків і їх упорядкуванням. Також необхідно зазначити, що для аналізу засобів фоностилістичного кодування писемного тексту необхідно виходити з того, що будь-який написаний текст передбачає усну інтерпретацію. А успіх оралізації тексту залежить від індикаторів, закладених змістом, а також від роботи автора над просодичними та лінгвістичними ефектами, які ті справляють на читача [6, с. 30].

Для аналізу фоностилістичних матеріалів кодування, на наш погляд, було б доцільно взяти за основу модель П. Леона, яка передає функціонування усного в писемному незалежно від мети, комунікативної, людичної, естетичної або іншої. Така модель передбачає просодичні (акцентуація, інтонація), паралінгвістичні (звуки та їх упорядкування, а також артикуляція) та екстралінгвістичні (сміх, сльози, подихи, кашель тощо) засоби кодування усного стилю в писемному.

Роман Ж. Годбу «Привіт, Галарно!» написаний від першої особи, тобто головний герой Франсуа Галарно розповідає від першої особи про своє життя, про свою сім'ю, про навчання, про свої стосунки з друзями та жінками. Для дослідження фоностилістичних рис мовлення головного героя обрано семіотичну модель фоностилістичного аналізу П. Леона [6, с. 22]. Фоностилістичні індикатори (indices) мовлення, які вказують на вік, стать, настрій, походження героя, вважаються несвідомими. Водночас можна помітити сигнали (signaux), тобто свідомі, навмисні, які вживаються в мовленнєвому повідомленні, щоб вразити співрозмовника. Традиційно фоностилістичне дослідження торкалося лише сигналів. Утім розвиток соціолінгвістики розширив поле досліджень і відкрив шлях до вивчення ознак, які хоча й вважаються несвідомими, але можуть бути інтерпретованими як такі, що впливають на сприймання доповідача (відправника інформації). П. Леон наголошував на необхідності включити до фоностилістичного аналізу індикатори доповідача, які спричинили певний емоційний вплив на співрозмовника, якщо навіть доповідач і на ставив свідомо за мету призвести до певного емоційного стану свого співрозмовника. Такий підхід до фоностилістичного аналізу дає змогу проаналізувати ту межу, коли індикатор стає сигналом, а також вивчати процес фоностилістичного варіювання та його наслідки, не зводячи жорсткого бар'єру між індикаторами й сигналами. Необхідно брати до уваги, що будь-яке мовлення містить індикатори та сигнали, але перевага тих чи інших залежить від наповнення змістом. Індикатори, у свою чергу, поділяються на такі, які характеризують психоемоційний стан, і на лінгвістичні, які характеризують належність доповідача до певного діалекту або соціолекту.

Однак імпресивні функції (impressives, за П. Леоном), які залежать від бажання (свідомого або несвідомого) доповідача вразити отримувача інформації (співрозмовника), складаються зі стилістичних сигналів, позначаючи ставлення, які проявляються за певними обставинами: статусом отримувача інформації, соціальним контекстом і професійною репрезентативністю доповідача. Такі сигнали добре кодовані, і, як наслідок, їх легше декодувати, ніж ознаки, які несуть більше суб'єктивної інтерпретації з боку отримувача інформації. За П. Леоном [6, с. 21], сукупність мовленнєвих ознак і сигналів складає функціональну модель фоностилістичної комунікації.

Роман Ж. Годбу «Привіт, Галарно!» є своєрідною сповіддю героя, який довіряє читачеві події свого життя, свої роздуми, ставлення до близьких і друзів, свій світогляд. Роман починається з роздумів героя стосовно важливості розташування його робочого місця на кордоні Квебеку із США. Індикатори, що свідчать про психоемоційний стан героя, характеризують його як широго молодого чоловіка, який небайдужий як громадянин і гордий з того, що він перший справжній квебецький якого зустрічають американці: "... ils viennent visiter la belle province, la différence, l'hospitalité spoken here, ils arrivent par

l'Ontario: je dois être leur premier Québécois, leur premier *native*" [10, с. 13]. Уживання англіцизмів, які використовує герой і які автор кодує курсивом, свідчать про значний вплив англоканадського середовища на франкомовних квебекців. Але раптовий перехід на іронічне ставлення до приїжджих, навіть глузування з них свідчать про те, що Франсуа Галарно свідомо впливає на читача, викриваючи своє справжнє ставлення. Отже, індикатори можуть бути інтерпретованими як сигнали: "Il y en a même – c'est touchant en sacrement! – qui s'essayent à me parler français. Je les laisse se ridiculiser, je ne les encourage pas, je ne les décourage pas non plus" [10, с. 13]. З перших слів Франсуа Галарно відверто заявляє, що він хоче стати письменником: "Ce n'est vraiment pas l'après-midi pour essayer d'écrire un livre", не залишає читачеві сумніву про серйозність своїх намірів: "... je vous le jure, je veux dire: ce n'est pas facile de se concentrer avec la tralée de clients qui, les uns derrière les autres, se pointent le nez au guichet" [10, с. 13]. *Je veux dire*, яке герой уживає досить часто, є його певним індикатором і видає його авторитарний характер.

Сигнали, які отримує читач, указують на соціальний статус героя, його справжнє професійне прагнення стати письменником, яке підпорядковано буденній діяльності продавця хот-догів. Але та щирість і невимуженість героя міркувати над такими темами, як освіта, релігія, сімейні стосунки, професія письменника, справжня чи награна? Франсуа Галарно заявляє, що написання книги для нього – це процес випорожнення ("Depuis longtemps, je devais en avoir besoin, pour me vider, j'étais trop plein..." [10, с. 26]). Ще одним сигналом, який впливає на читача, є амбітні заяви героя щодо прагнення стати письменником, порівнюючи себе зі старшим братом Жаком, який навчався у Франції: "Mon frère Jacques – cinq pieds, dix pouces, cent quatre-vingts livres, de trois ans mon aîné ... m'a parlé lui aussi d'un livre, publié à Paris, France" [10, с. 27]. Жак, який став відомим сценаристом на радіо Канади ("il fait des textes pour Radio-Canada ..." [10, с. 56]) під псевдонімом, але мріє стати серйозним письменником ("C'est qu'il veut faire des livres sérieux un jour ..." [10, с. 56]), є справжнім стимулом для Франсуа в його прагненні стати письменником. У роздумах щодо професійного становлення Франсуа постає вже досить серйозною, розважливою людиною. Міркуючи над тим, як Жак витрачає гроші, отримані за написання сценаріїв, Франсуа справляє враження цілеспрямованої людини: "... si jamais il arrête de faire de l'argent comment il en fait et de changer d'auto tous les printemps" [10, с. 56]. Своє серйозне ставлення до професії письменника герой формулює на початку роману, де він порівнює значимість досвіду лікарів для написання книг і свій, який для нього має більші переваги. Герой навіть наводить певну формулу складників письменницької діяльності: "Il y a des tas de médecins qui écoutent leurs patients patiemment, puis ils arrangent ça avec du sel, de la chapelure et de l'imagination. Ça vous prend aux tripes comme un ragoût trop gras, des gens qui souffrent ça ne peut rien cacher au praticien alors que, moi, les contacts avec les clients, c'est plutôt: Salut, Galarneau! Donne-moi donc un hamburger avec des oignons crus puis de la relish verte..." [10, с. 28]. Франсуа Галарно ставиться досить зневажливо до міркувань своєї подруги Марізи щодо її здатності написати книгу, але не через те, що вона – жінка, а через те, що для Марізи – це, скоріше, бажання стати своєрідною "la Georges Sand de Musset, la Simone de Beauvoir d'un Jean-Paul Sartre". Для нього писати – це своєрідний прихисток ("Je veux dire, mon stand, c'est un refuge; j'y suis, j'y reste.

Ils m'ont instruit? Très bien, mais qu'ils me sacrent patience, j'aime la vie simple et l'odeur des frites" [10, с. 29]).

Цілеспрямованості й упевненості у своєму успіху герою навіть не заважає той факт, що він залишив школу, уважаючи себе жертвою освіти. Нищівний саркастичний тон героя передається в його судженнях щодо тодішньої системи освіти у Квебеці, яку він порівнює з церковними статуями: "... elles étaient comme des statues dans une chapelle: le regard fixe, de la poussière sur les épaules, indifférentes à l'écho de mes toussotements discrets. Les livres étaient vides, le tableau noir était gris, ma tête était vide, comme une bouteille de ketchup après trois jours de comptoir. Ce n'était pas mon intelligence qui s'en allait: c'était l'ennui qui venait, s'allongeait, prenait toute la place, comme un gaz réchauffé dans une cornue en laboratoire" [10, с. 14]. Але разом із тим герой пояснює своє небажання продовжувати навчання певною безпорадністю через відсутність своїх братів: "Mais sans Jacques ni Arthur, je ne savais que faire" [10, с. 14].

Франсуа Галарно, будучи сучасником Тихої революції у Квебеці, яка відбувалася в 60-х роках ХХ століття, підкреслює своє зневажливе ставлення до всього, що пов'язано з впливом церкви на життя. Звідти зневажливий тон у його судженнях, де він уживає релігійну та церковну лексику в зневажливій конотації, що може вважатися також фоностилістичним сигналом. Однак це не є особливістю лише Франсуа Галарно, оскільки усна квебекська форма французької мови, яку використовує автор, відрізняється своєрідною образною системою. Одна з її особливостей – використання лайливої лексики, яка пов'язана з релігійною сферою. Але на читача справляє певний вплив найуживаніше слово Франсуа Галарно, яким він закінчує майже будь-яке своє висловлювання, – це вигук *hostie*, що звучить скорочено *stie* [10, с. 22], що означає просфору [11]. У монологах головного героя цей вигук утратив лайливе значення й залишився як емоційний супровід. Навіть у фінальному діалозі Франсуа Галарно, який відрізняється від попередніх оптимістичним ставленням до життя, у кінці звучить *stie*: "A demain vieille boule, salut Galarneau! Stie" [10, с. 155]. Необхідно зазначити, що одним із фоностилістичних сигналів може вважатися зміна тону головного героя у фінальному монолозі. На відміну від попередніх роздумів, у яких він передає своє іронічне або саркастичне ставлення до членів родини, життя, навчання, жінок, останній монолог словнений жаги до життя, до рідних, до письменницької діяльності. У цьому діалозі Франсуа звертається до сонця, підкреслюючи походження свого прізвища Galarneau, яке означає бретонською сонце [12]. Отже, образ сонця в роздумах героя підкреслює зв'язок Франсуа Галарно зі своїм корінням, що також може вважатися сигналом: "Salut, Galarneau! Bonjour, Soleil!" [10, с. 57]; "Le soleil aujourd'hui est plus cru encore qu'hier. Un soleil cru qui cuit" [10, с. 71]; "A demain vieille boule, salut Galarneau ! Stie" [10, с. 155]; "Le soleil d'automne se lève plus tard maintenant, il se couche plus tôt, mais il monte droit devant la maison, comme une perdrix effarouchée" [10, с. 155].

Уживаючи слово *vampires* замість *films*, Франсуа Галарно передає іронічне ставлення до фінансового становища батька, який відправив на кошти діда Артура до семінарії, Жака до Франції, а Франсуа до Монреаля, залишивши наймолодшого у Квебеці: "C'était la première fois que papa permettait que l'on sépare les vampires: Arthur au séminaire de Saint-Thérèse, Jacques en France, François à Montréal" [10, с. 14]. Франсуа виглядає справжнім провінціалом у своїх роздумах щодо планів

у Парижі, які досить примарні: “Bien sûr, on ne pouvait tous aller en Europe d’un seul coup. ... La France, j’y serais bien allé, pour être avec Jacques, pour voir les Champs-Élysées” [10, с. 14].

Проте Франсуа Галарно ставиться іронічно й до самого себе, відверто розповідаючи про шлюб із Луїзою, де він себе вважав справжнім йолопом, оскільки дав себе обдурити: “Une femme enceinte ça s’épouse, je connaissais mon devoir, mais une femme engrossée qui n’avait pas plus de bébé au ventre que moi de Rolls Royce au garage, ça m’a coupé les liens du mariage à ras de la sainte table” [10, с. 99]. І в контексті розриву шлюбних стосунків Франсуа Галарно передає свій сарказм через своє ставлення до релігії: “Je veux dire: on a beau ne plus croire en Dieu, c’est pas une raison pour ne plus croire en Dieu. Je croyais en Louise ma femme bien-aimée qui n’avait pas conçu sous Ponce-Pilate...” [10, с. 100].

Для Франсуа Галарно як для уродженця Квебеку притаманно вживати англійцизми, які виділені автором курсивом. Ця ознака може виступати як індикатор, але й бути водночас сигналом, створюючи особливу мовну характеристику героя, який уживає англійцизми, підкреслюючи важливість певної події: “l’hospitalité spoken here”, “leur premier native”, “un nowhere c’est fait pour ça”, “il fait des textes pour Radio-Canada and all that stuff”, “des cornets magic”, “All work, no play? C’est pas sérieux, François!”, “près de mon comptoir d’arborite gold-feather”, “J’ai rencontré Marise au Edgewater Bar”.

Але не тільки англійцизми, які вживає герой, виділені курсивом. У дискурсі героя, у його міркуваннях автор виділяє також і слова французької мови. Такі слова можуть бути озвучені з логічним наголосом або з певною інтонацією, підкреслюючи, отже, певні риси характеру героя: “Je veux dire, je pense que ce n’était pas vraiment une question d’intelligence”, “A qui faire confiance, je veux dire: à qui vraiment peut-on tout confier”, “Je ne me souviens pas exactement de toutes ses paroles, mais c’est le sens de son discours”, “Ce n’est sûrement pas un accident, c’est sûrement un truc arrangé comme quand Louise est tombée enceinte, après quelques mois de fréquentation”, “Quand j’ai quitté Jacques et Marise, je ne savais vraiment plus où aller, quoi boire”, “Tu vas faire quelque chose de constructif, Galarneau”, “Je vais être constructif”, “Je pourrais ne pas faire abattre le mur, je conserverais la maison comme écritore”.

Як на початку роману, так і в кінці Франсуа Галарно формулює своє ставлення до професії письменника, своєрідне кредо, утворюючи дієслово *vécrire* від модального дієслова *vouloir* у першій особі теперішнього часу індикативу *je veux* та інфінітива *écrire*: “Je sais bien que de deux choses l’une: ou tu vis, ou tu écris. Moi, je veux *vécrire*” [10, с. 154]. *Vécrire* може виступати фоностилестичним сигналом дискурсу героя. Дієслово DOMINER, яке надруковане великими літерами, є графічним засобом фоностилестичного кодування та фоностилестичним сигналом дискурсу героя. Герой у своїх роздумах наводить приклади вживання цього дієслова, пристосовуючи його до свого життя: “Dominer: avoir une puissance absolue. fig. L’ambition domine dans mon coeur. Se trouver plus haut. Le chateau domine sur la plaine. Dominer sa colère. S’élever au-dessus de. La citadelle domine la ville; se dominer, se rendre maître de soi...” [10, с. 154]. Таке графічне кодування можна озвучити за допомогою логічного наголосу, силабічної вимови, зміни інтонації, уповільненої швидкості мовлення.

Отже, можна зробити висновки, що деякі фоностилестичні ознаки можуть бути водночас індикаторами, що харак-

теризують героя, і сигналами, які впливають на читача. Іронія, сарказм, принциповість героя, які притаманні його дискурсу щодо його ставлення до буденного життя, проблем освіти, професії письменника, взаємин із членами сім’ї, друзями, є його індикаторами, але разом із тим і сигналами, створюючи його особливий образ. Вони кодовані в тексті роману за допомогою певних лінгвістичних засобів (улюблені слова героя, квебекські варіанти французької мови, англійцизми); за допомогою троп (galarneau, roi du hot-dog, elle était comme des grandes actrices, l’amour avait toujours raison) і синтаксичних засобів (складні синтаксичні конструкції з різними видами зв’язку у роздумах героя, а в розмові з іншими героями – небагатослівність, яка передається короткими фразами, але влучними за ситуацією, розмовні конструкції: faut pas ambitionner sur l’ambition); за допомогою морфології, вигадує нове слово (*vécrire*); за допомогою фонетичних явищ (підібрані слова за благозвучністю й ритмом, від двох до шести складів у ритмічній групі: j’attendais que vienne l’inspiration; j’avais un sourire de premier communiant); за допомогою ідеографічних засобів (листи, написані під нахилом, а також слова, які набувають конотацію за змістом, надруковані під нахилом або великими літерами (*vécrire*, DOMINER)).

Література:

- Bally Ch. Traité de stylistique française, 3e éd. vol. 1. Paris, Klincksieck. 331 p.
- Grammont M. Traité de phonétique. Paris, Delagrave, 1926. 480 p.
- Troubetsky N. Principes de phonologie. Paris, Klincksieck, 1986. 396 p.
- Jakobson R. Essais de linguistique générale. Paris, Ed. de Minuit, 1963. 260 p.
- Riffaterre M. Essais de stylistique structurale. Présentation et traductions de Daniel Delas. Nouvelle Bibliothèque scientifique dirigée par Fernand Braudel. P. : Flammarion, 1971. 364 p.
- Léon P.R. Précis de phonostylistique. Paris, Nathan, 1993. 314 p.
- Bellemare Y. Thèse de doctorat. La technique romanesque de J. Godbout. Université Laval, 1981. 164 p.
- Lazarides A. Du roman au mythe: essai sur l’imaginaire dans Salut Galarneau! *Voix et images du pays*. 1973. Vol. 6. № 1. P. 65–87.
- Warren J.-Ph. L’origine d’un nom. D’où vient l’expression «Révolution tranquille»? *HistoireEngagée.ca*. 14 septembre 2016. URL: <http://histoireengagee.ca/?p=5787> (дата звернення: 06.04.2021).
- Godbout J. Salut Galarneau! Paris, Editions du Seuil, 1967. 155 p.
- Wictionnaire. URL: <https://recrutementsantequebec.ca/Medias/fichiers/Lexique.pdf> (дата звернення: 06.04.2021).
- Une journée dans la vie de Galarneau. URL: <http://www.meteo.org/phenomen/galarsun.htm#:~:text=De%20ce%20terme%20serait%20d%C3%A9riv%C3%A9,atlantique%20avait%20chang%C3%A9%20de%20c%C3%B4t%C3%A9> (дата звернення: 06.04.2021).

Komirna Ye. Phonostylistic features of the main hero discourse in the novel “Hail Galarneau!” by Jacques Godbout

Summary. The article is devoted to the analysis of the phonostylistic features of the main hero (François Galarneau) discourse in the novel “Hail Galarneau!” by Jacques Godbout. Any written text requires an oral interpretation. The oral interpretation of the written text depends on the phonostylistic means of coding laid down by the author. Phonostylistic analysis, according to P.R. Leon, should include indicators and signals of the discourse of the heroes. Phonostylistic indicators of speech, which indicate the age,

gender, mood, origin of the hero, are considered unconscious. At the same time, it is possible to notice signals (signaux), which are conscious, intentional and which are used in a speech message to impress the interlocutor. Traditionally, phonostylistic research has only concerned signals. However, the development of sociolinguistics has expanded the field of research and paved the way for the study of features that, although considered unconscious, but can be interpreted as influencing the perception of the speaker (sender of information). As for indicators, in a certain situation, they can be interpreted as signals. The main indicator of the protagonist's discourse are words of religious meaning, which he uses either in a derogatory sense, or as a word accompanying *stie*, with which he completes the sentence. This indicator serves as a signal, helping to reproduce the image of the hero and giving him certain features. The psycho-emotional state of the hero,

his irony and sarcasm, including, in relation to himself, are linguistically conveyed through figurative vocabulary, comparisons, his reasoning, dreams, views on life, through complex sentences, interrogative sentences, which point to the field of his interests; the importance of certain words, a letter from a brother addressed to him, newspaper ads, recipes, menus, as well as English words, which are an integral feature of the hero, all these features are important for the reproduction of the hero's world; the hero forms a new word *vécrire*, which for him has an existential meaning, namely to live for writing; the word DOMINER with the given list of examples of its use, printed in capital letters, should be sounded with use of phonetic means of expression (logical emphasis, syllabic pronunciation, intonation).

Key words: phonostylistic means, phonostylistic indicators, phonostylistic signal, phonostylistic coding.